

Ruga gramaticului

HORIA GÂRBEA

Uimitoarele aventuri ale lui Făt-Frumos din Lună

roman

Coperta și ilustrațiile:

Laura Poantă

NEUMA
Editura

CUPRINS

Ruga grămaticului	5
Capitolul I: Primul mister: răpirea fetelor!	8
Capitolul II: Un împărat cu idei	26
Capitolul III: Despre cai și alți demoni	26
Capitolul IV: Pistoalele lui Moș Cârnat	40
Capitolul V: Făt-Frumos din Lună	48
Capitolul VI: Puneri la încercare	56
Capitolul VII: Murgul spune povestea unui spiriduș	71
Capitolul VIII: Spiridușul alungat și motanul pieptenat	82
Capitolul IX: Magicienii de la Curtea Mov	91
Capitolul X: Necazuri cu Joi-Mărița	99
Capitolul XI: Spre Tărâmul Celălalt	111
Capitolul XII: Troli-vameși și hidre	121
Capitolul XIII: La Hanul „Moara Dracului”	129
Capitolul XIV: Minuni la Mănăstirea Calu-Gastru	137
Capitolul XV: Întâlnirea cu Ileana Cosânzeana	146
Capitolul XVI: Protocol la Castelul de Purpură	155
Capitolul XVII: Furii, un moroi și vâlve	164
Capitolul XVIII: Zmeul Zmeilor la el acasă	173
Capitolul XIX: Cei doi frați la Afumați	183
Capitolul XX: Prințul norocos	189
Capitolul XXI: De la Mov la Roșu	199
Capitolul XXII: În Valea Plângerii	207
Capitolul XXIII: Un pitic venerabil și un drac generos	217
Capitolul XXIV: Vâlvoi în noua înfățișare	229
Capitolul XXV: Pe tărâmul nostru	239
Capitolul XXVI: La capăt	251
Ultimul cuvânt	260

CAPITOLUL I

Primul mister: răpirea fetelor!

A fost odată ca niciodată ■ Albastru-Împărat se apucă de scris ■ Un mezin cam nebun ■ Mov-Împărat cel cu fete de măritat ■ Capitala Afumați ■ Trei fete dispar misterios ■ Căleașcă stricată și împărăteasă șocată ■ Mare recompensă

Afost odată ca niciodată. Pe când se potcovea puricele cu 99 de ocale de fier. Faceți dar socoteala că o oca venea cam patru kilograme, cum am zice noi azi. Vasăzică atunci cântărea puricele potcovit, așa, cam la o jumătate de tonă de fier. Greutate nu glumă. Fierul ăsta să-l fi dat la fiare vechi, numai cu o para kilul, și tot era ceva. Dar dacă nu am trăit pe vremea aia, ce folos să mai facem vorbă! Dar știți cum sunt oamenii bătrâni, că în loc să zică iute ce au de zis se pierd în cuvinte lăturalnice. Așa și eu.

Așadar... A fost odată ca niciodată. Și dacă nu ar fi fost, tot ar fi avut povestea rost. Pentru că poveștile spun totdeauna despre ce a fost sau despre ce ar fi putut să fie. Țăsta e rostul poveștilor. Dar să lăsăm aceste vorbe prisoselnice și să dăm drumul la poveste că înainte mult mai este. Și celelalte.

Amu, cică a fost odată ca niciodată un împărat și împărățul, ca om drept, avea o împărăteasă. Ei aveau

împreună trei băieți. Despre cei doi mai mari se dusesse vorba că ar fi viteji și înțelepți, meșteri la luptă și la vânat, dar pricepuți la carte mai ceva ca niște grămătică. Asta zicea lumea, dar lumea știți cum e...

Despre feciorul cel mic se spunea că ar fi mai neastâmpărat, mai nesupus și mai ciudat, de nu cumva nebun de-a binelea. Că oamenii, dacă te-ai lua după ei, te-ar scoate cum le place lor și de aia nu trebuie să te potrivești la toate zvonurile.

Ce-i sigur este că împăratul și împărăteasa tare bine îi creșteau pe băieți. Ba împăratul chiar se apucase să scrie un fel de carte de povește ca atunci când vor ajunge

în locul lui pe tron, cel mare fiind oricum moștenitorul, să știe cum să cârmuiască. Voia să îi spună cărții „Învățăturile mele către fiul meu”. Acum, împăratul nu era tocmai un cărturar și nu trecuse încă de pagina douăzeci. Dar mai trăgea speranță. Cum era cam de modă veche, nu scria la calculator, ci se chinuia cu condei și cerneală, încât era pătat pe mâini de cerneală albastră ca un elev din vechime, de pe vremea stilourilor, și îl poreclise lumea Albastru-Împărat. Pentru că lumea știți cât este de rea.

Dar atât deocamdată cu Albastru-Împărat și cu fiii săi, că nu sunt ei singuri în poveste și nici atât de însemnați încât să pierdem vremea numai cu ei.

În același timp cu Albastru-Împărat, trăia un alt împărat, stăpân peste o împărăție mult mai mare decât a aceluia. El avea o împărăteasă foarte mândră și cu ea avea trei fete. Cele două mai mari, erau frumoase că la soare te puteai uita, dar la ele ba. Încă și zicea câteodată împărăteasa:

- Măria-Ta, bărbate! Că își vorbeau unul altuia frumos și după protocol. Așadar:

- Măria-Ta, bărbate, cine crezi că o să le ia de neveste pe fetele noastre, dacă nimeni nici nu se poate uita la ele?

- Lasă, Măria-Ta, nevastă, răspundea împăratul. Că s-or găsi vreun creștin sau doi și dacă or fi să le dorească, or să treacă peste astă frumusețe și or să îndrăznească a le privi și a le iubi. Că omului nu i te uiți numai în față.

Iar împărăteasa se cam rușina și tăcea.

Dar după un timp iar zicea:

- Măria-Ta, bărbate, cine să le ia de neveste pe fetele noastre mai mari poate s-ar găsi. Dar cu cea mică ce ne facem? Căci ea este atât de frumoasă și strălucitoare că

orbește și oamenii care trec la trei ulițe de palat și când iese în grădină pică păsările din zbor de frumusețea ei. Și dacă se uită la cineva, acela înțepenește ca o stană de piatră. Încă a început lumea să scornească vrute și nevrute. Că nu e Măriei Tale, ci că mi-ai poruncit de am făcut-o cu un extraterestru, ca să te pui bine cu neamurile de pe alte stele.

- Păi lumea de când e lume, se încruntă împăratul, tot așa birfește și n-ar mai putea nimeni să trăiască de răul ei.

- Că spun nu e nimic, dar a scris și la ziar.

- Ei lăsa, că o să-i mai strâng eu puțin cu ușa pe ăștia care scrie la ziare, greși împăratul acordul, fiind mândru. Și dacă nu ți-o plăcea să-mi nu-mi spui mie Mov-Împărat.

Că am uitat să spun că împăratului i se spunea Mov-Împărat. Asta pentru că împărăteasa avea nevinovata slăbiciune de a se îmbrăca în violet. Împăratul, ca să îi facă plăcere nevestei, pune și el din când în când straie violete și oamenii îl porecliseră pe dată, pentru că așa sunt oamenii de când i-a făcut Dumnezeu. Cu gura lumii dacă te pui, știți bine ce se alege.

Încât împăratul, cum nu putea să închidă gura supușilor, se făcu și el, cu înțelepciune, că îi face plăcere porecla și o schimbă în renume. Și clevetitorii nu mai avură ce să-i facă. O întorsese bine.

Într-o bună dimineață, împărăteasa își găti fetele și le scoase la plimbare în caleașcă. Să le mai vadă lumea, să se mai ducă vestea de frumusețea lor, că așa e când ai fete de măritat. Lumea peste tot în drum se oprea și se minuna, că erau atât de frumoase că topeau caldarâmul pe unde treceau și nici împărăteasa nu se ținea rău. Iar fata cea mică purta pe față un văl des, ca să nu iasă vreun necaz, dar și așa frumusețea ei scânteia prin pânză de ziceai că s-a aprins un astru în dreptul feței sale. Iar lumea o privea numai prin ochelari de soare sau sticlă afumată. Și toți oamenii din oraș aveau la ei o sticlă afumată ca, dacă se întâlnesc cumva cu alaiul domnesc, să poată să se minuneze de frumusețea fetei celei mici. De aceea capitala fusese poreclită de cei din provincie Afumați. Doar cunoașteți oamenii și știți cât sunt de puși pe vorbe strâmbe.

Trecea deci alaiul împărătesc format din caleașcă trasă de șase cai albi, cum se cuvine, și în jur doisprezece motocicliști voinici ca brazilii, îmbrăcați în piele neagră, cu fața acoperită de geamuri fumurii și cu kalașnicoave la piept, de te băgau în sperieți. Numai vizitiul era îmbrăcat în mătăsuri și avea pălărie cu pene de struț, cum se cuvenea la așa obraze. Iar biciul nici nu atingeai caii, ci numai pocnea de fantezie și scria în aer. Că de fapt caii erau mânați printr-o instalație cu ecrane și butoane care îl costase pe împărat o avere și nu știa nici vizitiul bine la ce folosesc toate butoanele. Meșteșug mare, îmbătrâneai până să înveți toate comenzile.

Pe unde treceau, lumea se ploconește și striga ura, că oamenii sunt oameni peste tot și dacă le dai circ, al lor ești. Și cum mergeau așa, la pasul cailor și cu motocicletele în viteză a doua, au ajuns la un pod peste râul târgului. Cum era podul mai îngust, șase motocicliști au trecut în față, trei câte trei, șase în spatele caleștii. Iar caleașca a intrat singură pe pod.

Și nu zici că în clipa aia a venit, nu se știe cum și de unde, un nor negru și des care a cuprins toată caleașca. Până să miște careva, până să dea șeful gărzii vreo comandă, norul s-a făcut vârtej și a dispărut în sus ca supt de un aspirator ceresc. Iar când s-a limpezit iar aerul, gărzile au văzut în caleașcă pe împărăteasă leșinată, pe vizitiu rămas ca trăsnet, negru la față și cu penele jumulte, iar pe cele trei fete nicăieri.

Au sărit ei să dea primul ajutor împărătesei, iar pe vizitiu l-au luat ca pe un butuc și l-au pus jos din caleașcă. Rămăsese ca un tumurug de lemn, țepăn și